

sens Testamenter kan faa Sæde i Museumsbestyrelsen, saa gør man sig efter min Formening skyldig i en Misforstaaelse, saa ser det ud, som man ikke paa nogen Maade har begrebet Sagens Kærne — hvad jeg for Resten nok tror, man har! Nej, Hovedsagen er den at faa skabt en organisk Enhed. Kommunalbestyrelsen har naturligvis ogsaa sin Del af Skylden for, at Thorvaldsens Museum er forfaldet, men saa siger den: Skal vi da ikke prøve paa et andet System, kan vi ikke i Forening drive dette Museum? Kan vi ikke i Forening sørge for, at det bliver den kunstneriske Helhed, den Museumshelhed, som det dog har været Meningen, det skulde være. Dette er, forekommer det mig, i høj Grad i Overensstemmelse med og pietetsfuldt overfor det, der har været Hovedhensigten med, den drivende Tanke for Thorvaldsens Gave, og i Sammenligning dermed er den nu pludselig saa skarpt paaberaabte Respekt for en senere Kodicielbestemmelse efter min Mening af underordnet Betydning.

Jeg skal endelig tillade mig, saafremt den højtærede Formand vil give mig Lov dertil, at oplæse en Erklæring fra en af de museumskyndige Mænd, der er nævnt i Motiverne, en Erklæring, som slutter sig til selve Raadmand Hages Forslag; det er et privat Brev, der er rettet til Raadmand Hage, men vedkommende har givet Lov til, at det, jeg vil oplæse, maa fremkomme for Offentligheden. Direktør Emil Hannover skriver:

„Paa Deres Anmodning skal jeg gerne udtale, at saaledes som Forslaget nu er ændret af Dem“ — det er altsaa Raadmand Hage — „kan jeg anbefale det som en efter min Anskuelse tilfredsstillende Ordning, der baade med Hensyn til alsidig Repræsentation af de forskellige Faktorer, der bør have Indflydelse paa Museets Omordning og fremtidige Udvikling, saavel som med Hensyn til Valgmaaden, der fra Tid til anden tillader en Fornyelse af de forskellige Kræfter, maa anses for betryggende for Museets Tary.

Da en forandret Sammensætning og Valgmaade af Thorvaldsens Museums Bestyrelse synes mig en Betingelse for et frugtbart Samarbejde mellem Kommunalbestyrelsen og Museumsbestyrelsen, kan jeg kun ledsage Deres Ændringsforslag med mine bedste Ønsker om, at det maa blive gennemført.“

Jeg skal slutte med at give den ærede foregaaende Taler Ret i, at det, der her foreligger, jo kun er at ordne en Formalitet; man vil ikke træde Museumsbesty-

relsen for nær. Jeg synes, at naar de 4 Medlemmer i deres Skrivelse truer med deres Dimission, for saa vidt dette kan siges at være en Trusel, saa gør de det under en falsk Forudsætning, idet de har ment, at Lovforslaget uden videre gik ud paa at godkende Raadmand Hages Forslag. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at de Herrer er blevet beroligede ved at se, hvad Lovforslaget faktisk gaar ud paa. Ifølge Lovforslaget vil de Herrer atter faa Lejlighed og fyldig Tid til at tage Sagen op til Drøftelse og maaske efter Samraad med Kommunalbestyrelsen paa et eller andet mere eller mindre vigtigt Punkt komme til at ændre deres Anskuelse, og saa først kan der vel blive Tale om, hvilken definitiv Stilling de vil tage til Sagen. Det, der vil opnaas ved Loven, er kun det, at Justitsministeren faar Bemyndigelse til dog en Gang at gøre Ende paa Sagen. Det er ikke fra Kommunalbestyrelsens Side Meningen, at man nu ønsker at rende den nuværende Museumsbestyrelse og hele det gamle System over Ende. Det er ingenlunde Meningen, at paaføre den Krig, det er ingenlunde Meningen at skabe en fuldstændig radikal Omordning i den Forstand, at man nu skulde gaa til den modsatte Yderlighed af de nuværende Forhold. Det er stadig kun Kommunalbestyrelsens Mening at faa banet Vejen for en Forstaaelse mellem de forskellige Elementer, der passende kan medvirke i en saadan Museumsbestyrelse, saaledes at der dog endelig en Gang skabes et organisk System.

Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag er overordentlig hensynsfuldt, i hvert Tilfælde tillader en fuldstændig gennemført Hensynsfuldhed ved Sagens nærmere Ordning. Der udfordres for de Herrer Vedkommende kun, at de skal fravige den fuldkomne barske Afvisning og Tone, som de hidtil har anset det for rigtigt og juridisk forsvarligt at anslaa overfor os. Der skal dog, hvis vi mod Forventning ikke ad mindelig Vej skulde kunne komme til en Ordning, til syvende og sidst være en Autoritet, som kan gøre en Ende paa Sagen. Derfor vil jeg anbefale Lovforslaget.

Ellinger: Jeg skal ikke ved denne Lejlighed udtale mig om Kunstens Betydning for Menneskeheden i al Almindelighed og Thorvaldsens i Særdeleshed. Jeg skal, hvis den højtærede Formand ikke gør Indsigelse derimod, tillade mig at holde mig til det foreliggende Lovforslag og da først udtale min Glæde over at se, hvor